

MISERICÒRDIA: DE LA TEORIA A LA PRÀCTICA

Diu Anthony de Mello que ningú mai no s'ha emborraxat parlant del vi. De la comprensió intel·lectual a l'experiència viscuda, n'hi ha un bon tros.

Amb l'Any Sant de la Misericòrdia podria passar-nos el mateix: són incomptables les xerrades, publicacions, recessos, pregàries que anem fent per sensibilitzar-nos i per viure i transmetre en el nostre fer de cada dia aquest amor entranyable de Déu. La misericòrdia, però, no és només una qüestió de pietat personal o de devoció, ni d'haver «complet» omplint-nos l'agenda o realitzant determinats ritus i pelegrinatges, sinó de deixar-nos transformar en la nostra relació amb els qui ens envolten. Certament la pregària ens hi ajuda i és Déu qui ens fa el cor més gran, però el lloc on cadascú de nosaltres viu la misericòrdia és el nostre veïnatge, la nostra feina, els nostres conflictes, la família, la relació amb els més vulnerables.

Potser, per ajudar-nos a concretar-ho des de la vida personal, també des de les comunitats cristianes podríem fer algunes passes visibles en el camí d'acollir i de deixar-nos acollir: ¿Com tractem els més pobres, a banda de donar-los coses? ¿Com ens apropem, per exemple, als veïns que són a la presó? ¿Com vivim les diferències de criteri i els conflictes? ¿Com acollim els immigrants? ¿Com se senten entre nosaltres les persones amb discapacitat o amb malaltia mental? Aquest és el rept.

MERCÈ SOLÉ